

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 638

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 23 iulie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		
185.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 31/2018 privind modificarea și completarea Legii cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996	2–5
552.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 31/2018 privind modificarea și completarea Legii cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996	5
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 139 din 27 martie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România	6–10
	Decizia nr. 290 din 26 aprilie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 127 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă	10–15
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
587.	— Ordin al viceprim-ministrului, ministrul mediului, privind aprobarea Planului de management și Regulamentului Rezervației Pietrele Roșii de la Tulgheș.....	16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI**

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE**pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 31/2018 privind modificarea și completarea Legii cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996****Parlamentul României adoptă prezenta lege.**

Art. I. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31 din 18 aprilie 2018 privind modificarea și completarea Legii cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 353 din 23 aprilie 2018, cu următoarele modificări și completări:

1. La articolul I, înaintea punctului 1 se introduc două noi puncte, cu următorul cuprins:

„— **La articolul 2, după alineatul (5) se introduc șapte noi alineate, alineatele (6)—(12), cu următorul cuprins:**

«(6) Pentru înscrierea în sistemul integrat de cadastru și carte funciară a terenurilor agricole din domeniul public și/sau privat al statului, situate în extravilan, a suprafețelor terestre și acvaticice, inclusiv a terenurilor aflate permanent sub apă și a plajelor din Rezervația Biosferei „Delta Dunării”, responsabilitate ce revine, conform legii, administratorilor bunurilor din domeniul public sau privat al statului, instituții publice centrale ce dețin în administrare astfel de terenuri în temeiul legislației speciale, aceștia pot contracta lucrări de înregistrare sistematică pentru sectoarele cadastrale care includ astfel de imobile.

(7) Măsura prevăzută la alin. (6) este aplicabilă și imobilelor supuse procedurilor necesare trecerii terenurilor proprietate publică a statului în proprietatea privată a statului pentru a fi afectate restituirii în natură, ce fac obiectul Legii nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, cu modificările și completările ulterioare.

(8) Lucrările prevăzute la alin. (6) și (7) sunt incluse în Programul național de cadastru și carte funciară și constituie pentru administratorii domeniului public și/sau privat al statului, instituții publice centrale ce dețin în administrare astfel de terenuri în temeiul legislației speciale, indiferent de sistemul de finanțare, acțiuni urgente, pentru a căror îndeplinire este necesar a se solicita de către aceștia Agenției Naționale finanțare.

(9) Sumele necesare finanțării activității de înregistrare sistematică contractată de administratorii domeniului public și/sau privat al statului se aprobă de către Consiliul de administrație al Agenției Naționale, în limita bugetului aprobat, de la o poziție distinctă de transferuri, și constituie sursa de finanțare a acestei activități, ce urmează a fi evidențiată la o poziție distinctă de venituri în bugetul administratorilor, în temeiul prezentei legi, și utilizate potrivit acestei destinații.

(10) Agenția Națională, prin oficiile teritoriale, realizează, conform procedurilor legale în vigoare, înscrierea în sistemul integrat de cadastru și carte funciară a imobilelor aferente sectoarelor cadastrale ce au făcut obiectul înregistrării

sistematice, pe baza solicitărilor administratorilor bunurilor din domeniul public sau privat al statului prevăzuți la alin. (6) și (7).

(11) Fondurile aferente acestor lucrări se virează de către Agenția Națională în contul administratorilor domeniului public și/sau privat al statului, după înființarea cărților funciare pentru toate imobilele din sectorul cadastral contractat.

(12) Efectuarea lucrărilor de înregistrare sistematică derulate în condițiile alin. (6) și (7) se face cu respectarea dispozițiilor art. 9 alin. (7)—(9), precum și a dispozițiilor art. 11 alin. (2) și art. 17.»

— **La articolul 3, după alineatul (2) se introduc două noi alineate, alineatele (2¹) și (2²), cu următorul cuprins:**

«(2¹) Instituțiile subordonate Agenției Naționale sunt conduse de directori, care au calitatea de ordonatori terțiari de credite, numiți și eliberați din funcție prin ordin al directorului general al Agenției Naționale.

(2²) În cazul în care aplicarea normelor de la alin. (2¹) de numire și revocare din funcție a directorilor instituțiilor subordonate Agenției Naționale are drept consecință încetarea de drept a contractelor individuale de muncă ale persoanelor încadrate anterior în aceste funcții, acestea pot opta pentru o funcție de execuție vacantă la nivelul instituției pentru care îndeplinesc condițiile prevăzute de lege, în caz contrar urmând a se proceda la eliberarea din funcție.»

2. La articolul I, după punctul 1 se introduc două noi puncte, punctele 11 și 12, cu următorul cuprins:

„**11. La articolul 3, după alineatul (9) se introduce un nou alineat, alineatul (9¹), cu următorul cuprins:**

«(9¹) Directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară are rang de secretar de stat.»

12. La articolul 3, după alineatul (11) se introduce un nou alineat, alineatul (11¹), cu următorul cuprins:

«(11¹) Structura organizatorică, precum și, prin derogare de la art. 29 alin. (4) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, numărul de personal al Agenției Naționale și instituțiilor subordonate se stabilește cu aprobarea Consiliului de administrație și cu încadrare în cheltuielile de personal aprobate, prin ordin al directorului general al Agenției Naționale, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.»

3. La articolul I, după punctul 3 se introduce un nou punct, punctul 3¹, cu următorul cuprins:

„**3¹. La articolul 9, alineatele (7) și (11) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

«(7) Plata onorariilor și tarifelor în vederea eliberării de către notarii publici a certificatelor de moștenitor, certificate întocmite cu privire la imobile ce au făcut obiectul înregistrării sistematice, se face de către Agenția Națională din veniturile proprii, în

aplicarea Programului național de cadastru și carte funciară, chiar și ulterior finalizării înregistrării sistematice, sub condiția respectării termenelor maxime prevăzute la alin. (9).

.....
 (11) Prin derogare de la prevederile Codului fiscal, actele notariale prin care operează transferul dreptului de proprietate și al dezmembrămintelor acestuia constatate prin certificat de moștenitor, certificat de moștenitor suplimentar sau certificat de legatar, eliberate la solicitarea oficiului teritorial sau a secretarului unității administrativ-teritoriale în vederea realizării înregistrării sistematice, nu sunt supuse impozitului pe venitul din transferul proprietăților imobiliare.»

4. La articolul 1, după punctul 4 se introduce un nou punct, punctul 41, cu următorul cuprins:

„41. **La articolul 9, alineatul (25) se modifică și va avea următorul cuprins:**

«(25) În aplicarea prevederilor alin. (23) și (24), ca urmare a sesizării camerei notarilor publici, potrivit dispozițiilor art. 11 alin. (2) lit. g) și ale art. 12 alin. (4), notarii publici eliberează certificatele de moștenitor pentru succesiunile nedezbătute.»

5. La articolul 1, punctul 6 se abrogă.

6. La articolul 1, punctul 7 se modifică și va avea următorul cuprins:

„7. **La articolul 11 alineatul (2), litera p) se modifică și va avea următorul cuprins:**

«p) informarea publică, prin ordin al directorului general al Agenției Naționale, cu privire la finalizarea lucrărilor de înregistrare sistematică la nivelul întregii unități administrativ-teritoriale, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I;»

7. La articolul 1, după punctul 7 se introduc trei noi puncte, punctele 7¹—7³, cu următorul cuprins:

„7¹. **La articolul 11 alineatul (2), litera s) se abrogă.**

7². La articolul 13, alineatul (2) și partea introductivă a alineatului (7) se modifică și vor avea următorul cuprins:

«(2) Dispozițiile alin. (1) sunt aplicabile inclusiv imobilelor care au fost înregistrate în sistemul integrat de cadastru și carte funciară, din regiunile unde au fost aplicate prevederile Decretului-lege nr. 115/1938 pentru unificarea dispozițiilor privitoare la cărțile funciare, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 27 aprilie 1938, în situația în care proprietarii nu sunt identificați cu ocazia realizării interviurilor pe teren, însă sunt identificați posesorii imobilelor din zonele foste necooperativizate, imobilelor din zonele foste cooperativizate pentru care s-a finalizat procesul de retrocedare prin emiterea titlurilor de proprietate, precum și imobilelor situate în intravilanul localităților care au făcut obiectul legilor de restituire a proprietăților funciare. În aceste cazuri, posesia poate fi notată doar până la finalizarea lucrărilor de înregistrare sistematică din respectiva unitate administrativ-teritorială.

.....
 (7) În toate cazurile în care s-a notat posesia în cartea funciară, dreptul de proprietate va putea fi intabulat ulterior, în următoarele condiții:»

7³. La articolul 13, alineatele (8), (9) și (10) se abrogă.»

8. La articolul 1, după punctul 9 se introduc trei noi puncte, punctele 9¹—9³, cu următorul cuprins:

„9¹. **La articolul 14, după alineatul (6) se introduce un nou alineat, alineatul (6¹), cu următorul cuprins:**

«(6¹) În situația în care, cu prilejul înregistrării sistematice, sunt identificați mai mulți proprietari asupra aceluiași imobil, care

au dobândit dreptul de proprietate în baza unor acte juridice diferite, se deschide o singură carte funciară în care se notează în partea a II-a existența acestei situații juridice, fără a fi intabulat dreptul de proprietate. Ulterior, intabularea dreptului de proprietate se va efectua în baza hotărârii judecătorești definitive, concomitent cu radierea din oficiu a notării.»

9². La articolul 14, alineatul (7) se modifică și va avea următorul cuprins:

«(7) Înscriserile din cărțile funciare deschise ca urmare a finalizării înregistrării sistematice pot fi modificate din oficiu sau la cerere, fără plata unui tarif, până la data primei înscrieri subsecvente efectuate în condițiile alin. (8).»

9³. La articolul 22, alineatul (13) se modifică și va avea următorul cuprins:

«(13) În baza protocolului de colaborare privind modul de efectuare a operațiunilor de publicitate imobiliară, în vederea unificării procedurilor de lucru, Agenția Națională și Uniunea Națională a Notarilor Publici din România organizează ședințe de lucru periodice ale căror soluții, consemnate în minutele de ședință, sunt obligatorii pentru notarii publici și personalul de specialitate din oficiile teritoriale, de la data comunicării lor, cu privire la modul de soluționare a situației juridice analizate și sunt urmate concomitent de emiterea deciziilor prevăzute la alin. (12).»

9. La articolul 1 punctul 10, alineatul (1) al articolului 221 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 221. — (1) Prelucrarea de către Agenția Națională și instituțiile sale subordonate a datelor cu caracter personal în temeiul prezentei legi, al Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, precum și al altor acte normative incidente se face cu respectarea prevederilor cu caracter general ale Regulamentului (UE) nr. 679/2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), într-o măsură necesară și proporțională cu scopul prelucrării, astfel încât exercitarea drepturilor de către persoanele vizate să nu facă imposibilă sau să nu afecteze în mod grav desfășurarea activității specifice ce are ca scop ocrotirea interesului public.”

10. La articolul 1, după punctul 10 se introduc șase noi puncte, punctele 10¹—10⁶, cu următorul cuprins:

„10¹. **La articolul 24, după alineatul (4) se introduc trei noi alineate, alineatele (5)—(7), cu următorul cuprins:**

«(5) Dreptul de proprietate și celelalte drepturi reale asupra unui imobil, ca urmare a reorganizării persoanei juridice, se vor înscrie în cartea funciară pe baza unui certificat de constatare a transferului prin reorganizare ca urmare a fuziunii sau absorbției, denumit *certificat de reorganizare*, încheiat de un notar public în funcție în România, prin care se constată transmisiunea bunului imobil în temeiul hotărârii adunării generale a acționarilor/deciziei asociatului unic prin care se aprobă fuziunea/divizarea, al hotărârii instanței de judecată care se pronunță asupra legalității acestei operațiuni, precum și al dovezii de înregistrare la registrul comerțului a fuziunii/divizării.

(6) Certificatul de reorganizare va cuprinde constatările notarului public cu privire la persoana juridică reorganizată, bunurile care se transferă din patrimoniul persoanei reorganizate, persoana juridică în patrimoniul căreia se transferă bunurile.

(7) Pentru eliberarea certificatului de reorganizare, notarul public va solicita extras de carte funciară pentru autentificare. În situația în care, ulterior emiterii certificatului de reorganizare, se constată că în patrimoniul persoanei juridice reorganizate mai există și alte bunuri, notarul public va putea emite un certificat suplimentar în care se vor menționa aceste bunuri. Competența de emiterie a certificatului de reorganizare aparține notarului public de la sediul persoanei/persoanelor juridice.»

10². La articolul 26, alineatele (3)–(6) se abrogă.

10³. La articolul 31, alineatul (6) se modifică și va avea următorul cuprins:

«(6) Hotărârea judecătorească definitivă ce poartă mențiunea „conform cu originalul”, pronunțată în dosarul ce are ca obiect plângerea împotriva încheierii de carte funciară, se comunică de îndată, din oficiu, biroului teritorial de către instanța de fond, în vederea efectuării înscrierilor dispuse de către instanță.»

10⁴. La articolul 35, alineatele (5) și (6) se modifică și vor avea următorul cuprins:

«(5) Hotărârea judecătorească definitivă prin care se constituie sau se transmite un drept real imobiliar, ce poartă mențiunea „conform cu originalul”, se comunică de îndată, din oficiu, biroului teritorial de către instanța de fond, în vederea notării în cartea funciară sau în registrele de transcripțiuni și inscripțiuni, după caz.

(6) Notarea prevăzută la alin. (5) se radiază concomitent cu efectuarea, la cerere, a înscrierilor dispuse prin hotărârea judecătorească definitivă.»

10⁵. La articolul 35, după alineatul (6) se introduce un nou alineat, alineatul (7), cu următorul cuprins:

«(7) Hotărârea judecătorească definitivă cu privire la imobilele înscrise în cartea funciară și la actele care au stat la baza operațiunilor de carte funciară, ce poartă mențiunea „conform cu originalul”, se comunică de îndată, din oficiu, biroului teritorial de către instanța de fond, în vederea notării în cartea funciară sau în registrele de transcripțiuni și inscripțiuni, după caz. Această notare se radiază concomitent cu efectuarea, la cerere, a rectificării înscrierii din cartea funciară.»

10⁶. La articolul 37, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

«(5) Ipoteca constituită asupra unui bun viitor se poate intabula în condițiile legii privind creditul ipotecar pentru investițiile imobiliare, dacă în prealabil a fost notată existența autorizației de construire.»

11. La articolul I punctul 11, alineatul (1) al articolului 41 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 41. — (1) Prima înregistrare a imobilelor în sistemul integrat de cadastru și carte funciară se poate realiza și în baza certificatului de moștenitor, indiferent de data deschiderii procedurii succesoriale notariale, a actului de partaj voluntar încheiat în formă autentică sau a actului de partaj judiciar, indiferent de data acestora, precum și a documentației cadastrale.”

12. La articolul I, după punctul 11 se introduc două noi puncte, punctele 11¹ și 11², cu următorul cuprins:

„11¹. La articolul 41, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (1¹), cu următorul cuprins:

«(1¹) Dacă din actele înfățișate de părți rezultă că imobilul este în coproprietatea a două sau mai multe persoane, fără a se putea îndeplini condițiile prevăzute la art. 29 în vederea înscrierii tuturor coproprietarilor în cartea funciară, aceasta se va

deschide pe cote-părți în favoarea titularilor dreptului de proprietate cunoscuți. Cu privire la celelalte cote-părți din dreptul de proprietate se face mențiunea „proprietar neidentificat”. Înscrierea în cartea funciară se poate face ulterior, cu respectarea condițiilor prevăzute de lege.»

11². La articolul 41 alineatul (3), litera d) se abrogă.”

13. La articolul I, după punctul 13 se introduce un nou punct, punctul 14, cu următorul cuprins:

„14. La articolul 41, alineatele (8) și (9) se modifică și vor avea următorul cuprins:

«(8) În cazul proprietății private, în lipsa actelor de proprietate asupra imobilelor neînscrise în cartea funciară sau înscrise în cartea funciară deschisă în baza Decretului-lege nr. 115/1938, în care nu s-au efectuat înscrieri în ultimii 30 de ani anteriori intrării în vigoare a Legii nr. 287/2009, republicată, cu modificările ulterioare, persoana interesată poate solicita notarea posesiei, în baza următoarelor documente:

a) documentația cadastrală recepționată de oficiul de cadastru și publicitate imobiliară;

b) adevărul eliberată de primăria în a cărei rază teritorială este situat imobilul, din care să rezulte că:

(i) posesorul a plătit taxele și impozitele locale ca un adevărat proprietar;

(ii) imobilul nu face parte din domeniul public sau nu a fost înscris în evidențe ca fiind în domeniul privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale;

c) proces-verbal de vecinătate, cu semnăturile tuturor proprietarilor imobilelor învecinate;

d) declarația pe propria răspundere a posesorului, dată în formă autentică, prin care acesta declară că:

(i) posedă imobilul ca un adevărat proprietar;

(ii) este sau nu căsătorit; în cazul în care este căsătorit, va preciza și regimul matrimonial;

(iii) nu a înstrăinat sau grevat imobilul;

(iv) imobilul nu a fost scos din circuitul juridic;

(v) imobilul nu face obiectul vreunui litigiu;

(vi) imobilul este deținut sau nu pe cote-părți; în cazul în care imobilul este deținut pe cote-părți, toți posesorii vor declara întinderea cotelor;

e) înscrisul doveditor al posesiei, indiferent de forma în care este întocmit, atunci când acesta există;

f) copia de pe actele de identitate și stare civilă;

g) extrasul de carte funciară pentru informare, după caz.

(9) În toate cazurile în care s-a notat posesia în cartea funciară potrivit alin. (8), dreptul de proprietate va putea fi intabulat ulterior, în condițiile art. 13 alin. (7) lit. a) și b).»

14. Articolul II se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. II. — Termenele procedurale prevăzute la art. 14 alin. (1) și (2) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin prezenta ordonanță de urgență, sunt aplicabile inclusiv pentru lucrările de înregistrare sistematică aflate în derulare la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.”

15. Articolul III se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. III. — Normele prevăzute la art. 9 alin. (34⁵) și (34⁷) din Legea nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin prezenta ordonanță de urgență, referitoare la cuantumul finanțării de către Agenția Națională de Cadastru și Publicitate Imobiliară a lucrărilor de înregistrare sistematică inițiate de unitățile administrativ-

teritoriale, respectiv la termenele procedurale privind încheierea contractelor la nivel de sectoare cadastrale, sunt aplicabile contractelor de finanțare, precum și contractelor de prestări servicii încheiate de unitățile administrativ-teritoriale după intrarea în vigoare a legii de aprobare a prezentei ordonanțe de urgență.”

16. După articolul III se introduce un nou articol, articolul IV, cu următorul cuprins:

„**Art. IV.** — Se autorizează Ministerul Finanțelor Publice ca, în termen de maximum 90 de zile de la data intrării în vigoare a legii de aprobare a prezentei ordonanțe de urgență, să efectueze modificările ce decurg din aplicarea sa, în bugetele administratorilor domeniului public al statului care au solicitat finanțarea lucrărilor de înregistrare sistematică prevăzute la art. 2 alin. (6)—(12) din Legea nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”

Art. II. — (1) Începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi, directorii instituțiilor subordonate, șefii serviciilor cadastru, șefii serviciilor publicitate imobiliară și șefii serviciilor/birourilor/compartimentelor economic sunt angajați ai Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară, denumită în continuare *Agenția Națională*, cu locul de muncă la oficiile teritoriale în cadrul cărora își desfășoară activitatea și păstrarea tuturor drepturilor dobândite.

(2) Evaluarea personalului de conducere preluat de la oficiile teritoriale conform alin. (1) se efectuează de către o comisie care își desfășoară activitatea pe baza unui regulament intern ce cuprinde obiectivele și indicatorii de performanță, modalitatea de evaluare, organizarea și funcționarea comisiei de evaluare,

care se aprobă prin ordin al directorului general al Agenției Naționale.

(3) În situația în care rezultatul evaluării anuale, efectuată de către comisia prevăzută la alin. (2), care este formată din personal de conducere de la nivelul Agenției Naționale, este nesatisfăcător, personalul cu funcție de conducere astfel evaluat va fi destituit din funcție, în cazul care nu va opta pentru o funcție de execuție vacantă la nivelul instituției în cadrul căreia își are locul de muncă, compatibilă cu pregătirea sa profesională, în condițiile legii.

(4) În situația în care rezultatul evaluării anuale de către comisia prevăzută la alin. (2) din ultimul an este satisfăcător, personalul astfel evaluat va fi retrogradat pe o perioadă de 60 de zile, prin decizie a directorului oficiului teritorial.

Art. III. — (1) Administratorii domeniului public și/sau privat al statului, respectiv instituțiile publice centrale, prevăzuți la art. 2 alin. (8) din Legea nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum a fost modificată și completată prin prezenta lege, vor solicita finanțarea în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi.

(2) În termen de 30 de zile de la expirarea termenului prevăzut la alin. (1), Agenția Națională comunică administratorilor domeniului public și/sau privat care solicită finanțarea, posibilitatea alocării sumelor necesare finanțării acestor acțiuni, ce vor face obiectul contractelor de finanțare multianuale, pe baza unei proceduri aprobate prin ordin comun al directorului general al Agenției Naționale și al ministrului de resort, care stabilește modalitatea de alocare și de decontare a sumelor pe hectar, precum și toate celelalte drepturi și obligații ce revin părților.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
FLORIN IORDACHE

PREȘEDINTELE SENATULUI
CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 18 iulie 2018.
Nr. 185.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru aprobarea
Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 31/2018
privind modificarea și completarea Legii cadastrului
și a publicității imobiliare nr. 7/1996**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 31/2018 privind modificarea și completarea Legii cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996 și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 17 iulie 2018.
Nr. 552.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 139

din 27 martie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Sorin-Ioan-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, precum și a prevederilor articolului unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2015 privind prorogarea termenelor prevăzute la art. 11 alin. (1), art. 20 alin. (5) și art. 27 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Parohia Greco-Catolică Cistei, județul Alba, în Dosarul nr. 31/191/2016 al Judecătorei Blaj și care formează obiectul Dosarului nr. 559D/2016 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent învederează Curții faptul că, la dosar, partea Comisia județeană pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor Alba a transmis note scrise, prin care apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

3. Președintele dispune a se face apelul și în următoarele dosare: **dosarele nr. 774D/2016 și nr. 1.065D/2016**, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași prevederi de lege, ridicată de Parohia Greco-Catolică Mihalț, județul Alba, și Ilie Loghin în dosarele nr. 32/191/2016 și nr. 77/191/2016 ale Judecătorei Blaj; **Dosarul nr. 1.066D/2016**, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor articolului unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2015, ridicată de Vasile Bolboacă, Chirilă Bolboacă, Aurel Bolboacă, Gavril Bolboacă, Rozalia Pop, Maria Lucica Nechifor, Iacob Nechifor, Ioan Nechifor, Vasile-Iacob Nechifor, Rozalia Zamfir, Ana Vas, Ioan Pădurean, Aurel Pădurean, Ana Nicoară, Mihaela Gabriela Mureșan, Gabriel Radu Căpâlnaș, Aurel Radu, Vasile Rusu, Ana Cătuna și Ileana Pipaș în Dosarul nr. 21.821/211/2016 al Judecătorei Cluj-Napoca; **Dosarul nr. 1.167D/2016**, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 din Legea nr. 165/2013, ridicată de Anisia Cira în Dosarul nr. 10.523/190/2015 al Judecătorei Bistrița — Secția civilă; **Dosarul nr. 1.176D/2016**, având ca obiect excepția de

neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 și ale articolului unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2015, ridicată de Elena Sântimbrean în Dosarul nr. 57/176/2016 al Judecătorei Alba Iulia; **Dosarul nr. 1.210D/2016**, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2015, ridicată de Gheorghe V. Arfir în Dosarul nr. 54/179/2016 al Judecătorei Babadag și **Dosarul nr. 3.057D/2016**, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 și ale articolului unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2015, ridicată de Parohia Greco-Catolică Crăciunelu de Jos, județul Alba, în Dosarul nr. 89/191/2016 al Judecătorei Blaj.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra faptului că, în dosarele nr. 774D/2016, nr. 1.065D/2016 și nr. 3.057D/2016, partea Comisia județeană pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor Alba a transmis note scrise, prin care apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării dosarelor.

6. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu propunerea de conexare.

7. Deliberând, Curtea dispune, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, conexarea dosarelor nr. 774D/2016, nr. 1.065D/2016, nr. 1.066D/2016, nr. 1.167D/2016, nr. 1.176D/2016, nr. 1.210D/2016 și nr. 3.057D/2016 la Dosarul nr. 559D/2016, care a fost primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că nu sunt încălcate dispozițiile art. 21 și art. 53 din Legea fundamentală, întrucât textele de lege criticate sunt norme de procedură, a căror reglementare este apanajul legiuitorului. Nu este nesocotit nici art. 16 din Constituție, fiind vorba despre un tratament juridic diferit aplicat unor situații diferite. În ce privește posibila încălcare a dispozițiilor art. 44 din Legea fundamentală arată că, în opinia sa, nu poate fi reținută, pentru că, în cauză, reclamantilor nu le-a fost recunoscut încă dreptul de proprietate, calitatea lor de proprietari făcând obiectul unor cereri de chemare în judecată sau al unor notificări care nu au fost soluționate. Referitor la critica prin raportare la dispozițiile art. 73 alin. (3) lit. m) din Constituție, apreciază că este neîntemeiată, precizând că în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2015 a fost justificată urgența care a impus adoptarea acesteia.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

9. Prin încheierile din 13 aprilie 2016, 15 aprilie 2016, 28 aprilie 2016, 19 mai 2016, 31 mai 2016, 15 iunie 2016 și 27 septembrie 2016, pronunțate în dosarele nr. 31/191/2016, nr. 32/191/2016, nr. 77/191/2016, nr. 21.821/211/2016, nr. 10.523/190/2015, nr. 57/176/2016, nr. 54/179/2016 și nr. 89/191/2016, **Judecătoria Blaj, Judecătoria Cluj-Napoca, Judecătoria Bistrița — Secția civilă, Judecătoria Alba Iulia și Judecătoria Babadag au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, precum și a prevederilor articolului unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2015 privind prorogarea termenelor prevăzute la art. 11 alin. (1), art. 20 alin. (5) și art. 27 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Parohia Greco-Catolică Cistei, județul Alba, de Parohia Greco-Catolică Mihail, județul Alba, de Ilie Loghin, de Vasile Bolboacă, Chirilă Bolboacă, Aurel Bolboacă, Gavril Bolboacă, Rozalia Pop, Maria Lucica Nechifor, Iacob Nechifor, Ioan Nechifor, Vasile-Iacob Nechifor, Rozalia Zamfir, Ana Vas, Ioan Pădurean, Aurel Pădurean, Ana Nicoară, Mihaela Gabriela Mureșan, Gabriel Radu Căpâlnaș, Aurel Radu, Vasile Rusu, Ana Cătuna și Ileana Pipaș, de Anisia Cira, de Elena Sântimbrean, de Gheorghe V. Arfir și de Parohia Greco-Catolică Crăciunelu de Jos, județul Alba, în cauze având ca obiect soluționarea acțiunilor prin care autorii excepției de neconstituționalitate au solicitat instanței obligarea unor comisii locale/județene pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor să procedeze la punerea lor în posesie asupra unor terenuri pentru care le-a fost reconstituit dreptul de proprietate privată și la emiterea titlului de proprietate cu privire la acestea.**

10. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, se susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate aduc atingere dreptului de acces liber la justiție, întrucât orice persoană îndreptățită la punerea în posesie sau la eliberarea unui titlu de proprietate este îngrădită, până după data de 1 ianuarie 2017, în dreptul de a se adresa instanței cu o acțiune având ca obiect obligația de a face. Mai mult, termenul impus prin articolul unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2015 nu poate fi considerat ca definitiv, în condițiile în care, inițial, art. 11 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 stabilea un alt termen, și anume 1 ianuarie 2016. Se arată că legea nu este predictibilă, legiuitorul putând să modifice oricând, în mod discreționar, dispozițiile criticate. Se arată că entitățile investite invocă excepția prematurității, acțiunile fiind introduse înainte de data de 1 ianuarie 2016, data-limită până la care acestea aveau obligația legală de a finaliza procedurile de punere în posesie. Se mai susține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2015 este neconstituțională, întrucât, conform principiului simetriei actelor normative, termenele stabilite printr-o lege organică puteau fi modificate, prorogate numai printr-un act normativ cu aceeași valoare juridică, respectiv printr-o lege organică, nu printr-o ordonanță de urgență a Guvernului.

11. **Judecătoria Blaj** apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, arătând că, prin textele de lege criticate, a fost restrâns în mod arbitrar și doar aparent

justificat dreptul de acces la justiție pentru soluționarea unor cereri în materia fondului funciar. Astfel, deși adoptarea ordonanței de urgență criticate a avut la bază dificultățile întâmpinate în ce privește finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, respectiv apariția unor impedimente legate, în special, de asigurarea serviciilor topografice și de suprapunerea titlurilor de proprietate, totuși, această restrângere nu poate fi justificată doar prin prisma incapacității organelor abilitate de a definitiva într-un termen rezonabil problemele ce privesc domeniul fondului funciar. Consideră că se încalcă și dreptul la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, de vreme ce procesul include și faza prealabilă sesizării unei instanțe, respectiv parcurgerea unei proceduri administrative obligatorii.

12. **Judecătoria Cluj-Napoca** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

13. **Judecătoria Bistrița — Secția civilă** apreciază că dispozițiile de lege criticate nu încalcă dreptul de acces liber la justiție, instituind o măsură cu caracter temporar, în vederea soluționării tuturor cererilor de restituire, de punere în posesie și de eliberare a titlurilor de proprietate de către comisiile locale și județene de fond funciar.

14. **Judecătoria Alba Iulia** opinează în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate, apreciind că sunt de actualitate considerentele avute în vedere de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 684 din 26 noiembrie 2014.

15. **Judecătoria Babadag** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât ordonanța de urgență criticată nu conține o reglementare a procesului de restituire sau o modificare a acestuia, ci doar o prorogare a anumitor termene, măsură ce are drept scop tocmai protejarea dreptului de proprietate al persoanelor îndreptățite la restituire.

16. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

17. **Guvernul**, în punctele de vedere exprimate în dosarele nr. 559D/2016, nr. 1.167D/2016, nr. 1.210D/2016 și nr. 3.057D/2016, consideră că prevederile de lege criticate nu încalcă dreptul de acces liber la justiție, deoarece Legea nr. 165/2013 prevede posibilitatea persoanei îndreptățite de a se adresa instanței judecătorești atât în cazul în care este nemulțumită de soluția dată, cât și în cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute de lege. Arată însă că, în adresa Ministerului Justiției prin care s-a avizat proiectul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2015, s-a semnalat faptul că o nouă prelungire, la doi ani după prorogarea inițială a acestor termene, fără a fi aduse noi argumente, poate conduce la apariția unor vicii de neconstituționalitate în raport cu art. 21 din Constituție. Invocă și cele statuate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1.278 din 12 octombrie 2010, în sensul că „prorogarea repetată a intrării în vigoare (...) nu este de dorit, întrucât ar putea înfrânge, în final, chiar esența dreptului [în speță era vorba despre dreptul la pensie], ceea ce este inadmisibil”, arătând că, asupra aplicabilității în cauza de față a acestor considerente, revine Curții Constituționale competența de a aprecia. În punctul de vedere exprimat în dosarele nr. 774D/2016, nr. 1.065D/2016 și nr. 1.176D/2016, Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, întrucât, prin prorogarea termenelor, prevăzută la articolul unic al Ordonanței de urgență

a Guvernului nr. 66/2015, dispozițiile art. 11 alin. (1) și (2) din Legea nr. 165/2013 devin lipsite de previzibilitate.

18. **Avocatul Poporului**, în punctele de vedere exprimate în dosarele nr. 1.065D/2016, nr. 1.066D/2016, nr. 1.167D/2016, nr. 1.176D/2016 și nr. 1.210D/2016, consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale, nepunând în discuție îngrădirea dreptului persoanelor interesate de a se adresa justiției pentru valorificarea drepturilor pretinse și a intereselor lor legitime și de a se prevala, în tot cursul litigiului, de toate garanțiile care condiționează, într-o societate democratică, procesul echitabil.

19. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

20. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

21. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă, în ansamblul excepției de neconstituționalitate, prevederile art. 11 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013, și cele ale articolului unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2015 privind prorogarea termenelor prevăzute la art. 11 alin. (1), art. 20 alin. (5) și art. 27 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 986 din 31 decembrie 2015, care, la data ridicării excepției de neconstituționalitate, aveau următoarea redactare: „(1) *Comisiile locale și județene de fond funciar sau, după caz, Comisia de Fond Funciar a Municipiului București au obligația de a soluționa toate cererile de restituire, de a efectua punerile în posesie și de a elibera titlurile de proprietate până la data de 1 ianuarie 2017.*

(2) *În situația neîndeplinirii obligațiilor în termenul prevăzut la alin. (1), persoana care se consideră îndreptățită poate formula plângere la judecătoria în a cărei rază teritorială este situat terenul, în termen de 30 de zile. Hotărârea pronunțată de instanța judecătorească este supusă numai apelului. Plângerea este scutită de taxa judiciară de timbru.*

(3) *În termen de 30 de zile de la împlinirea termenului prevăzut la alin. (1), comisiile locale de fond funciar sunt obligate să predea Agenției Domeniilor Statului suprafețele preluate și neutilizate în cadrul procesului de restituire.*

(4) *În situația în care plângerea formulată potrivit alin. (2) are ca obiect un teren predat Agenției Domeniilor Statului conform alin. (3), această instituție are calitatea de intervenient forțat în cauză.”*

— Articolul unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2015: „Termenele prevăzute la art. 11 alin. (1), art. 20 alin. (5) și art. 27 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013, cu modificările și completările ulterioare, se prorogă până la data de 1 ianuarie 2017”.

22. Ulterior, prin art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 98/2016 pentru prorogarea unor termene, instituirea unor noi termene, privind unele măsuri pentru finalizarea activităților cuprinse în contractele încheiate în cadrul Acordului de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare pentru finanțarea Proiectului privind reforma sistemului judiciar, semnat la București la 27 ianuarie 2006, ratificat prin Legea nr. 205/2006, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.030 din 21 decembrie 2016, termenul cuprins în art. 11 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 a fost modificat, fiind fixat pentru 1 ianuarie 2018.

23. Prin Legea nr. 111/2017 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 98/2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 399 din 26 mai 2017, a fost abrogat art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 98/2016. Totodată, prin aceeași lege, art. 11 din Legea nr. 165/2013 a fost abrogat integral. De asemenea, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2015 a fost, ulterior, respinsă prin Legea nr. 149/2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 500 din 30 iunie 2017.

24. În ce privește menționarea de către unii dintre autorii excepției a articolului unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2015 ca obiect al excepției, Curtea reține că, potrivit art. 62 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, „*Dispozițiile de modificare și de completare se încorporează, de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta. Intervențiile ulterioare de modificare sau de completare a acestora trebuie raportate tot la actul de bază*”. Așadar, articolul unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2015 nu are existență de sine stătătoare, ci este inclus în textul art. 11 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, astfel că nu poate fi considerat, în mod distinct, obiect al excepției.

25. În consecință, obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 11 din Legea nr. 165/2013, asupra acestuia urmând să poarte controlul exercitat de Curtea Constituțională.

26. În opinia autorilor excepției, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 16, care consacră principiul egalității în drepturi, art. 21 referitor la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 73 alin. (3) lit. m) din Constituție, care stabilește că regimul juridic general al proprietății și al moștenirii se reglementează prin lege organică.

27. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, prin Decizia nr. 44 din 31 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 28 martie 2017, a admis excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) din Legea nr. 165/2013. Prin această decizie, Curtea a reținut (paragraful 28) că durata inițială a termenului administrativ prevăzut de art. 11 alin. (1) din legea criticată a fost acceptată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului și de Curtea Constituțională, prin Hotărârea pronunțată în Cauza *Preda și alții împotriva României*, respectiv prin Decizia nr. 684 din 26 noiembrie 2014, prin raportare la certitudinea — cel puțin legală, din acel moment — epuizării lui la data de 1 ianuarie 2016, dar considerentele din jurisprudența menționată, formulate la scurt timp după intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013, nu mai pot fi valabile și în contextul normativ al

prorogării succesive a acestui termen, mai întâi până la 1 ianuarie 2017, apoi până la 1 ianuarie 2018. Acele argumente au avut în vedere faptul că, în redactarea inițială, dispozițiile art. 11 alin. (1) prevedeau un termen bine definit, clar și unic, până la 1 ianuarie 2016, iar Curtea Europeană a Drepturilor Omului a exprimat fără echivoc posibilitatea de a-și reconsidera aprecierile ulterior epuizării acestor termene administrative, acestea fiind valabile numai sub rezerva respectării lor în acea formă (1 ianuarie 2016). Însă, în condițiile prorogării succesive a termenului acordat entităților administrative pentru a soluționa cererile de reconstituire a dreptului de proprietate, Curtea Constituțională a constatat, prin decizia de admitere mai sus amintită (paragraful 33), că dispozițiile art. 11 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 nu întrunesc cerința previzibilității legii, componentă a constituționalității normei sub aspectul calității sale. Astfel, persoanele interesate nu pot avea o previziune exactă a epuizării duratei termenului în care sunt obligate să aștepte soluționarea pe cale administrativă a cererilor lor, fiind împiedicate a se adresa în mod eficient instanței judecătorești pentru apărarea dreptului lor de proprietate. Guvernul a intervenit intempestiv, prima dată la 30 decembrie 2015 (prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2015), apoi la 15 decembrie 2016 (prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 98/2016), chiar la finele termenului în vigoare, prelungindu-l pentru încă un an.

28. Față de data invocării prezentelor excepții de neconstituționalitate și având în vedere soluția de admitere pronunțată de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 44 din 31 ianuarie 2017, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 urmează să fie respinsă, ca devenită inadmisibilă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale. Sub acest aspect, este de menționat faptul că, de principiu, Curtea a statuat, în jurisprudența sa, că, chiar dacă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate este respinsă ca devenită inadmisibilă, decizia anterioară de constatare a neconstituționalității poate reprezenta motiv de revizuire conform art. 322 pct. 10 din Codul de procedură civilă din 1865 sau art. 509 alin. (1) pct. 11 din noul Cod de procedură civilă, după caz (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 301 din 5 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 558 din 28 iulie 2014, paragraful 20, Decizia nr. 497 din 7 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 839 din 18 noiembrie 2014, paragraful 32, sau Decizia nr. 866 din 10 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 1 februarie 2016).

29. În ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, Curtea observă că acestea prevăd că, în situația neîndeplinirii de către comisiile locale și județene de fond funciar sau, după caz, Comisia de Fond Funciar a Municipiului București a obligației de a soluționa toate cererile de restituire, de a efectua punerile în posesie și de a elibera titlurile de proprietate în termenul a cărui prorogare succesivă a sancționat-o Curtea Constituțională prin decizia citată, persoana care se consideră îndreptățită poate formula plângere la judecătoria în a cărei rază teritorială este situat terenul, în termen de 30 de zile. Așadar, art. 11 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 consacră dreptul persoanelor care au formulat cereri de restituire în temeiul Legii nr. 18/1991 de a se adresa instanței în cazul neîndeplinirii de către autoritatea administrativă a obligațiilor în termenul prevăzut la alin. (1) al

art. 11 din aceeași lege. Or, efectul Deciziei Curții Constituționale nr. 44 din 31 decembrie 2016, prin care a fost constatată neconstituționalitatea dispozițiilor art. 11 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 referitoare la termenul de îndeplinire a acestei obligații, se răsfrânge și asupra dispozițiilor art. 11 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, astfel că, de la publicarea acesteia, persoanele interesate se puteau adresa fără constrângerea unui termen instanței judecătorești pentru obligarea comisiilor de fond funciar la ducerea la îndeplinire a atribuțiilor referitoare la soluționarea cererilor de restituire, efectuarea punerilor în posesie și eliberarea titlurilor de proprietate.

30. Așa cum s-a arătat mai sus, ulterior, art. 11 din Legea nr. 165/2013 a fost abrogat în întregime prin Legea nr. 111/2017. Curtea apreciază că aceasta nu înseamnă însă că persoanele interesate nu mai dispun de un mecanism procedural care să le permită accesul la o instanță împotriva neîndeplinirii obligației stabilite în sarcina entității investite. În prezent, în temeiul art. 8 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, persoanele interesate se pot adresa instanței de contencios administrativ competente pentru a solicita obligarea comisiilor locale și județene de fond funciar sau, după caz, a comisiei de Fond Funciar a Municipiului București, în condițiile art. 18 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, la soluționarea cererilor de restituire, efectuarea punerilor în posesie și, respectiv, eliberarea titlurilor de proprietate, în termenul prevăzut de art. 24 din Legea nr. 554/2004, potrivit căruia, *„dacă în urma admiterii acțiunii autoritatea publică este obligată să încheie, să înlocuiască sau să modifice actul administrativ, să elibereze un alt înscris sau să efectueze anumite operațiuni administrative, executarea hotărârii definitive se face de bunăvoie în termenul prevăzut în cuprinsul acesteia, iar în lipsa unui astfel de termen, în termen de cel mult 30 de zile de la data rămânerii definitive a hotărârii”*.

31. În condițiile abrogării exprese a art. 11 din Legea nr. 165/2013 și față de caracterul strict procedural al prevederilor acestuia, Curtea constată că nu poate fi reținută incidența, în cauzele în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, a celor statuate prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, potrivit căroră sintagma *„în vigoare”* din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare. De aceea, întrucât atât Decizia nr. 44 din 31 ianuarie 2017, cât și abrogarea art. 11 prin Legea nr. 111/2017 au survenit ulterior invocării excepției de neconstituționalitate, și excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (2)—(4) din Legea nr. 165/2013 va fi respinsă ca devenită inadmisibilă. De altfel, în ceea ce privește dispozițiile art. 11 alin. (3) și (4) din Legea nr. 165/2013, care prevăd că, în termen de 30 de zile de la împlinirea termenului prevăzut la alin. (1), comisiile locale de fond funciar sunt obligate să predea Agenției Domeniilor Statului suprafețele preluate și neutilizate în cadrul procesului de restituire, iar în situația în care plângerea formulată potrivit alin. (2) are ca obiect un teren predat Agenției Domeniilor Statului, această instituție are calitatea de intervenient forțat în cauză, Curtea observă că în niciuna dintre cauze nu sunt formulate critici distincte referitoare la acestea.

32. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Parohia Greco-Catolică Cistei, județul Alba, Parohia Greco-Catolică Mihaiț, județul Alba, și Ilie Loghin în dosarele nr. 31/191/2016, nr. 32/191/2016 și, respectiv, nr. 77/191/2016 ale Judecătoriai Blaj, de Vasile Bolboacă, Chirilă Bolboacă, Aurel Bolboacă, Gavril Bolboacă, Rozalia Pop, Maria Lucica Nechifor, Iacob Nechifor, Ioan Nechifor, Vasile-Iacob Nechifor, Rozalia Zamfir, Ana Vas, Ioan Pădurean, Aurel Pădurean, Ana Nicoară, Mihaela Gabriela Mureșan, Gabriel Radu Căpâlnaș, Aurel Radu, Vasile Rusu, Ana Cătuna și Ileana Pipaș în Dosarul nr. 21.821/211/2016 al Judecătoriai Cluj-Napoca, de Anisia Cira în Dosarul nr. 10.523/190/2015 al Judecătoriai Bistrița — Secția civilă, de Elena Sântimbrean în Dosarul nr. 57/176/2016 al Judecătoriai Alba Iulia, de Gheorghe V. Arfir în Dosarul nr. 54/179/2016 al Judecătoriai Babadag și de Parohia Greco-Catolică Crăciunelu de Jos, județul Alba, în Dosarul nr. 89/191/2016 al Judecătoriai Blaj.

Definitiv și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriai Blaj, Judecătoriai Cluj-Napoca, Judecătoriai Bistrița — Secția civilă și Judecătoriai Alba Iulia și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 martie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 290

din 26 aprilie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 127 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 127 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Laura Ileana Gal, Florin Dănuț Ciucaș și Societatea Bihor Media — S.R.L. din Oradea în Dosarul nr. 17.133/271/2015 al Judecătoriai Oradea — Secția civilă și de Baroul Vâlcea în Dosarul nr. 30.098/3/2014/a1 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul dosarelor Curții Constituționale nr. 331D/2016 și nr. 2.531D/2016.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 29 martie 2018, în prezența reprezentantului autorilor excepției de neconstituționalitate din Dosarul nr. 331D/2016, domnul avocat Mircea Ursuța din Baroul Bihor, cu delegație depusă la dosar, și cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea a dispus conexarea Dosarului nr. 2.531D/2016 la Dosarul nr. 331D/2016 și, în temeiul prevederilor art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992,

pentru o mai bună studiere a problemelor ce au format obiectul dezbaterii, a amânat pronunțarea pentru data de 3 aprilie 2018. La această dată, constatând că nu sunt prezenți toți judecătorii care au participat la dezbateri, în temeiul dispozițiilor art. 58 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 47/1992 și art. 56 alin. (2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 19 aprilie 2018. La data de 19 aprilie 2018, având în vedere cererea de întrerupere a deliberărilor pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, în temeiul dispozițiilor art. 57 și art. 58 din Legea nr. 47/1992, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 26 aprilie 2018, dată la care a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

3. Prin Sentința civilă nr. 2.215 din 10 martie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 17.133/271/2015, **Judecătoria Oradea — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 127 alin. (1) din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Laura Ileana Gal, Florin Dănuț Ciucaș, Mircea Chirilă și Societatea Bihor Media — S.R.L. din Oradea într-o cauză având ca obiect soluționarea acțiunii civile privind obligarea autorilor excepției de neconstituționalitate la plata despăgubirilor reprezentând daune morale, precum și publicarea integrală, cu aceleași caractere cu care sunt tipărite celelalte articole ale

săptămânalului, pe pagina unu și următoarele, a hotărârii judecătorești pronunțate în cauză, în două editoriale succesive ale săptămânalului „*Bihoreanul*”, precum și postarea în format electronic, începând cu săptămâna următoare motivării și rămânerii definitive a acesteia, sub sancțiunea acordării de daune cominatorii pentru fiecare zi de întârziere în publicarea hotărârii de sancționare.

4. Prin Încheierea din 26 februarie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 30.098/3/2014/a1, **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 127 alin. (2) din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Baroul Vâlcea din Râmnicu Vâlcea într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni privind anularea unor acte administrative prin care a fost preluat spațiul avocaților deținut în sediul Judecătoriei Râmnicu Vâlcea. Autorul excepției, având în vedere dispozițiile art. 127 alin. (2) din Codul de procedură civilă, a introdus acțiunea pe rolul Tribunalului București, având în vedere calitatea pârâților — Tribunalul Vâlcea — instanță competentă teritorial să soluționeze cauza. Tribunalul București a admis excepția necompetenței teritoriale și a declinat competența de soluționare Tribunalului Vâlcea.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile art. 127 alin. (1) din Codul de procedură civilă se referă numai la calitatea reclamantului de judecător la instanța competentă să judece cererea de chemare în judecată. Însă, în jurisprudența națională s-a admis, în unele situații, că, în analiza competenței prevăzute de art. 127 alin. (1) din Codul de procedură civilă, trebuie avute în vedere nu numai instanța la care funcționează reclamantul, ci și celelalte instanțe din circumscripția curții de apel în care se află această instanță. În acest sens, menționează Decizia nr. 271 din 29 ianuarie 2015 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă și Sentința nr. 1.594 din 15 noiembrie 2013 pronunțată de Tribunalul Bacău. Mai arată că practica judiciară nu este unitară, existând numeroase situații în care excepția necompetenței teritoriale invocată de pârât este respinsă în cazul în care instanța sesizată nu este cea la care își desfășoară activitatea reclamantul, ci o altă instanță din circumscripția aceleiași curți de apel. Astfel, se apreciază că situațiile în care dispozițiile legale criticate se aplică judecătorilor curților de apel sunt extrem de limitate prin raportare la normele care stabilesc competența materială a acestor instanțe, marea majoritate a cererilor de chemare în judecată fiind de competența judecătorilor sau tribunalelor, în funcție de obiectul lor. Or nu este normal și nu este în concordanță cu scopul reglementării ca judecătorii curților de apel, ca instanțe superioare, de control judiciar, să nu aibă obligația să sesizeze cu soluționarea cererilor instanța competentă din circumscripția oricăreia dintre curțile de apel învecinate. Prin urmare, se apreciază că, atât timp cât judecătorii curților de apel pot sesiza instanțe ierarhic inferioare din circumscripția curții de apel în cadrul căreia funcționează, iar soluționarea unei eventuale căi de atac să fie chiar de competența curții de apel, este încălcat dreptul părții pârâte la un proces echitabil care ar urma să fie soluționat de magistrați care să se bucure de prezumția de imparțialitate.

6. Se mai arată că și în ipoteza formulării unei cereri de strămutare a cauzei, aceasta ar fi de competența instanței la care își desfășoară activitatea reclamantul, astfel încât finalitatea urmărită de legiuitor prin introducerea în Codul de procedură civilă a textului legal criticat nu ar fi atinsă, pârâții din astfel de cereri fiind lipsiți de orice mijloace care să le garanteze o judecată obiectivă.

7. Prin urmare, se apreciază că dispozițiile art. 127 alin. (1) din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale în măsura în care se referă exclusiv la o cerere de competența instanței la care își desfășoară activitatea reclamantul.

8. În ceea ce privește dispozițiile art. 127 alin. (2) din Codul de procedură civilă, se susține că acestea sunt neconstituționale în măsura în care nu se aplică și ipotezei în care pârât este însăși instanța de judecată competentă să judece cauza. Rațiunea avută în vedere de legiuitor la edictarea normei legale criticate — de a conferi reclamantului posibilitatea de a sesiza una dintre instanțele judecătorești de același grad aflate în circumscripția oricăreia dintre curțile de apel învecinate cu curtea de apel în a cărei circumscripție se află instanța care a fost competentă potrivit legii, în situația în care cererea se introduce împotriva unui judecător, — trebuie să fie aplicată și în cazul în care pârâtul este chiar tribunalul ca instituție, în cadrul căruia își desfășoară activitatea toți judecătorii care ar fi chemați să judece cererea. Astfel, în măsura în care s-ar considera că acest articol nu este incident în privința alegerii competenței, s-ar ajunge în situația în care cererea de chemare în judecată să fie soluționată de magistrații tribunalului, instanță care are calitatea de parte pârâtă.

9. Or un proces echitabil presupune soluționarea cauzei de către o instanță de judecată imparțială, independentă, și nu de către una dintre părți. Având în vedere contextul procedural creat, în care unul dintre pârâți este chiar tribunalul, care este și instanța competentă să soluționeze cererea de chemare în judecată, se apreciază că nici formularea unei cereri de strămutare nu ar fi suficientă pentru garantarea dreptului la un proces echitabil și judecarea cauzei de către o instanță independentă și imparțială, întrucât cererea ar fi strămutată la celălalt tribunal din circumscripția aceleiași curți de apel.

10. Se mai arată că un justițiabil reclamant care se judecă cu un magistrat are posibilitatea de a uza de dispozițiile art. 127 alin. (2) din Codul de procedură civilă, pe când un justițiabil reclamant care se judecă cu o instanță de judecată nu are această posibilitate. Așadar, în măsura în care dispozițiile art. 127 alin. (2) din Codul de procedură civilă nu se aplică extensiv și în cazul părții pârâte — instanța competentă teritorial să judece cererea de chemare în judecată —, sunt încălcate principiul constituțional al egalității în fața legii, precum și principiul egalității armelor. Plasarea persoanelor aflate într-un raport sau conflict juridic pe poziții inechitabile, prin norme juridice care favorizează una dintre aceste părți, conduce în mod inevitabil la înfrângerea principiului egalității, cu consecința ruperii echilibrului indispensabil bunei funcționări a statului de drept.

11. În continuare, se arată că într-un proces civil desfășurat în deplină echitate părților trebuie să li se asigure același tratament procesual de la începutul și până la finalizarea litigiului. De asemenea, se apreciază că nici dreptul la apărare nu poate fi garantat în mod efectiv, având în vedere că reclamantul este în situația realizării unei apărări chiar în fața judecătorilor din cadrul instanței care are calitatea de parte pârâtă în proces.

12. **Judecătoria Oradea — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. În acest sens, arată că dispozițiile legale criticate au un caracter imperativ, de ordine publică, în considerarea protejării aparenței de imparțialitate obiectivă în soluționarea cauzei. Instanța apreciază că noțiunea cuprinsă în textul art. 127 alin. (1) din Codul de procedură civilă trebuie interpretată *lato sensu*, întrucât finalitatea acestei dispoziții este aceea de a evita cazurile de bănuială legitimă ce fundamentau, sub vechea reglementare, formularea unor cereri de strămutare. Rațiunea pentru care legiuitorul a înțeles să reglementeze această situație a fost aceea de a înlătura orice suspiciune de soluționare cu părtinire a cauzei din pricina calității părților.

13. **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele legale criticate

fiind în conformitate cu prevederile constituționale invocate. Arată că trebuie făcută distincția între noțiunea de „instanță” și cea de „judecător” în această materie, distincție pe care, de altfel, legiuitorul o face, astfel încât, dacă, într-adevăr, intenția acestuia ar fi fost să se refere în cuprinsul prevederilor legale pretins neconstituționale la ambele noțiuni, ar fi făcut-o în mod expres.

14. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

15. **Guvernul** consideră că autorii excepției nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate, susținerile acestora fiind de domeniul interpretării și aplicării normelor legale contestate, excedând astfel controlului de constituționalitate.

16. **Avocatul Poporului**, în Dosarul nr. 331D/2016, apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Arată, în esență, că rațiunea dispozițiilor legale criticate este aceea de a oferi părții adverse pârghiile necesare pentru înlăturarea oricăror suspiciuni care ar plana asupra imparțialității instanței la care își desfășoară activitatea judecătorul care are calitatea de reclamant. Prevederile legale criticate nu contravin art. 21 alin. (3) din Constituție, întrucât este subînțeles că accesul liber la justiție permite depunerea oricărei cereri a cărei soluționare este de competența instanțelor judecătorești, și sunt în concordanță cu art. 124 alin. (2) din Constituție care consacră principiul imparțialității justiției. Totodată, menționează Decizia nr. 49 din 17 februarie 2015.

17. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorii-raportori, susținerile reprezentantului autorilor excepției de neconstituționalitate, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

18. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

19. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 127 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins: „(1) *Dacă un judecător are calitatea de reclamant într-o cerere de competența instanței la care își desfășoară activitatea, va sesiza una dintre instanțele judecătorești de același grad aflate în circumscripția oricăreia dintre curțile de apel învecinate cu curtea de apel în a cărei circumscripție se află instanța la care își desfășoară activitatea.*

(2) *În cazul în care cererea se introduce împotriva unui judecător care își desfășoară activitatea la instanța competentă să judece cauza, reclamantul poate sesiza una dintre instanțele judecătorești de același grad aflate în circumscripția oricăreia dintre curțile de apel învecinate cu curtea de apel în a cărei circumscripție se află instanța care ar fi fost competentă, potrivit legii.*”

20. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, astfel cum se interpretează potrivit art. 20 din Constituție și prin

prisma art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare și ale art. 124 alin. (2) privind unicitatea, egalitatea și imparțialitatea justiției privind accesul liber la justiție.

21. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 127 alin. (1) din Codul de procedură civilă introduc noțiunea de competență facultativă, care se referă la o categorie specială de cereri în care judecătorul are calitatea de parte reclamantă și circumscriu obligația reclamantului judecător de a introduce cererea la o instanță de același grad din raza unei curți de apel învecinate calității sale de a fi judecător la instanța competentă să îi soluționeze cauza, nu și la instanța de grad superior. De aceea, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să soluționeze recursul în interesul legii a hotărât, prin Decizia nr. 7 din 16 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 22 iunie 2016, că sintagma „*la care își desfășoară activitatea*” din cuprinsul art. 127 alin. (1) din Codul de procedură civilă trebuie interpretată restrictiv, în sensul că se referă la situația în care judecătorul își desfășoară efectiv activitatea în cadrul instanței competente să se pronunțe asupra cererii de chemare în judecată în primă instanță.

22. În continuare, Curtea reține că interesul ocrotit prin norma legală este unul general, și anume apărarea prestigiului și a imparțialității justiției, garanție instituțională a dreptului la un proces echitabil, prin care sunt oferite părții adverse dintr-un litigiu pârghiile necesare pentru înlăturarea oricăror suspiciuni care ar plana asupra imparțialității instanței la care își desfășoară activitatea judecătorul.

23. Dispozițiile art. 127 din Codul de procedură civilă pot fi invocate doar în fața primei instanțe, nu și în căile de atac, având în vedere că, potrivit art. 130 alin. (2) din Codul de procedură civilă, necompetența materială și teritorială de ordine publică trebuie invocată de către părți ori de către judecător la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe. Așadar, Curtea observă că art. 127 alin. (1) din Codul de procedură civilă este un mijloc procedural, la îndemâna justițiabililor încă de la debutul procesului civil, care urmărește înlăturarea oricărei suspiciuni de soluționare părtinitoare a cauzei datorate calității părții, fiind alternativa la instituția strămutării, în ipoteza aplicării sale nemaifiind necesară sesizarea curții de apel sau a instanței supreme, după caz, pentru a se pronunța asupra cererii de strămutare a procesului civil pe motiv de bănuială legitimă cu privire la lipsa de imparțialitate a judecătorilor din cauza calității părților.

24. În ceea ce privește competența facultativă, Curtea reține că aceasta are un caracter de nouitate în legislația procesuală civilă, neregăsindu-se în Codul de procedură civilă din 1865. Prin reglementarea acesteia s-a urmărit crearea unui mecanism mai simplu, mai eficient și mai energic decât cel al strămutării procesului civil (la care se putea apela în temeiul vechii reglementări), legea creând un drept al părții de a proceda la alegerea unei alte instanțe pentru soluționarea cauzei, fără să mai fie necesară sesizarea unei instanțe superioare spre a se pronunța asupra cererii de strămutare. În ceea ce privește instituția strămutării, Curtea constată, în esență, faptul că, pentru motiv de bănuială legitimă sau de siguranță publică, aceasta se poate cere în orice fază a litigiului, bănuiala fiind legitimă în cazurile în care există îndoială cu privire la imparțialitatea judecătorilor din cauza circumstanțelor procesului, calității părților ori a unor relații conflictuale [art. 141 alin. (1) și art. 140 alin. (2) din Codul de procedură civilă]. Cererea de strămutare întemeiată pe motiv de bănuială legitimă este de competența curții de apel, dacă instanța de la care se cere strămutarea este o judecătorie sau un tribunal din circumscripția acesteia, iar dacă strămutarea se cere de la curtea de apel, competența de soluționare revine Înaltei Curți de Casație și Justiție [art. 142

alin. (1) din Codul de procedură civilă]. În caz de admitere a cererii de strămutare, curtea de apel trimite cauza spre soluționare unei alte instanțe de același grad din circumscripția sa, iar Înalta Curte de Casație și Justiție va strămuta cauza la una dintre instanțele judecătorești de același grad aflate în circumscripția oricăreia dintre curțile de apel învecinate [art. 145 alin. (1) din Codul de procedură civilă].

25. Așadar, în ipoteza analizată, în care judecătorul este parte în proces, Curtea subliniază că cele două instituții procesuale, competența facultativă și strămutarea, urmăresc în principal același scop, respectiv apărarea prestigiului și imparțialității justiției, prin asigurarea caracterului efectiv al imparțialității judecătorilor. Chiar dacă cele două instituții procesuale servesc aceluiași scop, sub aspectul aplicării ele sunt diferite.

26. Deși în cazul competenței facultative, reglementate de art. 127 din Codul de procedură civilă, legiuitorul a optat ca delimitarea teritorială a instanței competente să se facă în funcție de vecinătatea curților de apel, în cazul strămutării a optat ca aceasta să se facă în cadrul aceleiași circumscripții a curții de apel. Numai Înalta Curte de Casație și Justiție are la dispoziție o soluție similară celei înscrise în art. 127 din Codul de procedură civilă, respectiv poate trimite judecarea procesului la o instanță aflată în circumscripția oricăreia dintre curțile de apel învecinate cu curtea de apel de la care se cere strămutarea.

27. Competența facultativă are ca situație premisă calitatea reclamantului de judecător la instanța competentă să soluționeze cauza în primă instanță, și nu toate ciclurile procesuale ale judecării, putând fi invocată doar până la primul termen de judecată în fața primei instanțe, spre deosebire de strămutare, care poate fi cerută în orice fază a litigiului.

28. Astfel, în situația în care cauza este de competența de soluționare a unei instanțe, iar partea are calitatea de judecător la instanța de control judiciar, partea interesată din litigiu va putea uza de instituția strămutării întemeiată pe aspecte ce vizează judecătoria instanței superioare, fie în prima fază procesuală, fie în calea de atac, după caz.

29. În această situație, Curtea reține, în privința efectelor admiterii cererii de strămutare formulate în căile de atac, că, în ipoteza în care instanța investită prin strămutare este o instanță de control judiciar și aceasta apreciază că se impune anularea sau, după caz, casarea hotărârii cu trimitere spre rejudecare, în condițiile legii, nu va trimite cauza la o instanță din raza celei de la care s-a dispus strămutarea, pentru că astfel ar fi înlăturate efectele strămutării, ci trimiterea va fi făcută la o instanță din circumscripția sa teritorială. În caz de admitere a apelului sau a recursului, trimiterea spre rejudecare, atunci când legea o prevede, se va face la o instanță din circumscripția celei care a soluționat calea de atac.

30. În concluzie, dispozițiile art. 127 din Codul de procedură civilă au drept scop asigurarea climatului de imparțialitate și obiectivitate necesar soluționării cauzelor în conformitate cu legea și adevărul și instituie un mecanism mai simplu, mai eficient și mai energic decât cel al strămutării, reglementarea corespunzând totodată principiului accesului liber la justiție și exigențelor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul părții la „o instanță independentă și imparțială” (în acest ultim sens a se vedea Decizia nr. 49 din 17 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 189 din 20 martie 2015, paragrafele 20 și 26).

31. Curtea reține că la forma redacțională actuală a textului legal criticat s-a ajuns după ce, prin Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012, a fost modificat textul inițial din cod care prevedea faptul că dacă judecătorul avea calitatea de

reclamant, acesta ar fi urmat să sesizeze instanța competentă, iar pârâtul era în drept ca, cel mai târziu la primul termen de judecată la care părțile sunt legal sesizate, să ceară declinarea competenței în favoarea unei instanțe de același grad, din circumscripția unei curți de apel învecinate. Această reglementare prezenta dezavantajul unei pierderi de timp semnificative pentru reclamant, precum și riscul neinvocării excepției de necompetență, datorită neștiinței ori neglijenței pârâtului.

32. În acest context, Curtea reține că legiuitorul a urmărit să scoată această categorie specială de cereri, în care un judecător este parte în proces, de sub incidența aplicării strămutării procesului civil pe motiv de bănuială legitimă cu privire la lipsa de imparțialitate a judecătorilor din cauza calității părților, eventualul disconfort al părții judecător creat prin ieșirea acestor cauze din circumscripția curții de apel trebuind a fi minimalizat în considerarea principiului imparțialității justiției și a intereselor legitime ale celeilalte părți. Astfel, indiferent dacă competența de soluționare a unor astfel de cauze revine judecătoriei, tribunalului sau chiar curții de apel, acestea vor fi soluționate de instanțe de același grad din circumscripția unei curți de apel învecinate, măsura fiind mult mai energică decât în cazul strămutării, unde o eventuală admitere a cererii ar conduce la investirea doar a unei instanțe de același grad din circumscripția aceleiași curți de apel, putând da naștere în aplicarea normelor legale unor situații neprevăzute la edictarea acestora.

33. O atare situație a fost avută în vedere de Curtea Constituțională la pronunțarea Deciziei nr. 558 din 16 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 897 din 10 decembrie 2014, când a reținut, în esență, că, în ceea ce privește imparțialitatea obiectivă a judecătorului, dată de calitatea reclamantului de judecător la curtea de apel, deci la o posibilă instanță de control judiciar, strămutarea la altă instanță judecătorească din circumscripția aceleiași curți de apel nu este în toate cauzele suficientă pentru a înlătura motivele de bănuială legitimă care au stat la baza măsurii strămutării, ceea ce înseamnă că se poate prezuma că acestea vor exista la orice instanță judecătorească din circumscripția aceleiași curți de apel. Având în vedere că motivul de bănuială legitimă evocat nu poate fi înlăturat în temeiul normelor procedurale criticate referitoare la strămutare, Curtea a apreciat că acestea nu își ating scopul pentru care au fost edictate, respectiv nu sunt de natură a înlătura îndoielile cu privire la parțialitatea instanței de judecată (paragrafele 20—22 din decizia menționată).

34. Curtea a mai reținut că, datorită circumstanțelor cauzei și în lipsa unui mecanism procedural alternativ care să permită corectarea normelor legale, se justifică temerile în ceea ce privește imparțialitatea obiectivă a instanței care trebuie să judece fondul cauzei în urma admiterii cererii de strămutare. Totodată, Curtea a arătat, având în vedere jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, că, în aprecierea imparțialității obiective, aparențele au un rol deosebit, deoarece, într-o societate democratică, tribunalele trebuie să inspire deplină încredere justițiabililor (paragraful 25). În fine, Curtea a indicat că legiuitorul este obligat să reconfigureze regulile de competență în materia strămutării și să creeze un mecanism apt să surmonteze deficiențele de aplicare a art. 142 alin. (1) teza întâi și a art. 145 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură civilă, eventual prin adaptarea, spre exemplu, a dispozițiilor art. 127 din Codul de procedură civilă, având în vedere faptul că soluționarea unor asemenea cereri de strămutare nu poate reveni curții de apel. Astfel, strămutarea urmează să fie făcută din raza curții de apel, noțiune cu aceeași finalitate și semnificație juridică cu cea „de la curtea de apel”, fiind astfel aplicabilă, *mutatis mutandis*, în această ipoteză, teza a doua a art. 142 alin. (1) din Codul de procedură civilă (paragraful 26).

35. Legiuitorului nu a intervenit ca urmare a pronunțării Deciziei nr. 558 din 16 octombrie 2014 nici prin modificarea dispozițiilor art. 142 alin. (1) teza întâi și a art. 145 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură civilă, nici prin adaptarea art. 127 din Codul de procedură civilă, astfel încât ipoteza normativă neconstituțională cuprinsă în dispozițiile legale analizate de Curte prin decizia menționată a încetat de drept, în timp ce sfera normativă a dispozițiilor art. 142 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură civilă a fost extinsă pentru a se evita un vid legislativ, reglementând, astfel, remediul specific pentru situația dată. În această situație, cauza urmează a fi strămutată din raza curții de apel de către Înalta Curte de Casație și Justiție, la solicitarea părții interesate.

36. Totuși, pentru ca principiul egalității de arme să fie garantat în mod efectiv, părților trebuie să li se asigure același tratament de la începutul și până la finalizarea litigiului, acesta trebuind să fie respectat și în căile de atac. Astfel, statul are obligația pozitivă de a reglementa un cadru legislativ care să asigure imparțialitatea obiectivă a instanțelor încă de la promovarea procesului civil, ca expresie a previzibilității derulării acestuia și a respectării drepturilor procesuale. Pentru situații de excepție, legiuitorul a reglementat remedii specifice, cum ar fi strămutarea, pentru salvagardarea imparțialității obiective. În acest fel se poate asigura garantarea unor drepturi concrete și efective, și nu a unor drepturi teoretice și iluzorii. În jurisprudența sa, Curtea a statuat, spre exemplu, prin Decizia nr. 665 din 12 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 23 iulie 2008, sau Decizia nr. 462 din 17 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 775 din 24 octombrie 2014, că drepturile constituționale trebuie să fie reale și efective, iar nu teoretice și iluzorii. De asemenea, și în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a reținut, spre exemplu, prin Hotărârea din 12 iulie 2001, pronunțată în Cauza *Prințul Hans-Adam II de Liechtenstein împotriva Germaniei*, paragraful 45, că statele membre semnatare ale Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și-au asumat obligații de natură să asigure ca drepturile garantate de Convenție să fie concrete și efective, nu teoretice și iluzorii, măsurile legislative adoptate urmărind apărarea eficientă a drepturilor.

37. Prin asigurarea unui cadru legal previzibil și nesusceptibil de a naște îndoiele cu privire la respectarea drepturilor procesuale, părțile nu trebuie să apeleze, pe tot parcursul unui litigiu, la remedii procesuale, ci vor recurge la acestea numai atunci când este necesar.

38. Prin urmare, având în vedere că este fundamental ca într-o societate democratică instanțele să inspire încredere justițiabililor, Curtea reține că legiuitorul are obligația reglementării cadrului procesual care să garanteze asigurarea imparțialității obiective a acestora. Dispozițiile art. 127 din Codul de procedură civilă se încadrează în regulile instituite de legiuitor în vederea asigurării independenței obiective a instanței, fiind capabile să înlăture orice suspiciune de soluționare cu părtinire a cauzei din pricina calității părților, stabilind de la debutul procesului civil reperatele după care acesta se va desfășura.

39. Din acest punct de vedere, Curtea constată că, de principiu, competența facultativă este o expresie a dispozițiilor constituționale ale art. 126 alin. (2) și ale art. 124, însă, prin limitarea sferei sale de aplicare la instanța la care își desfășoară efectiv activitatea reclamantul judecător, nu este aptă să acopere, într-un mod complet, toate situațiile care pot, în mod rezonabil, apărea în cursul unei judecăți. De aceea, dispoziția legală criticată nu își atinge scopul pentru care a fost edictată, justițiabilii fiind nevoiți să recurgă, în diferite momente ale parcursului cauzei lor, la mijloace procedurale alternative în vederea asigurării egalității armelor în soluționarea cauzei lor în mod echitabil.

40. În desfășurarea procesului civil, strămutarea trebuie privită ca un mecanism care poate fi invocat în mod excepțional, pentru situații neprevăzute la momentul demarării procesului civil, fiind un remediu procesual eficient atunci când regulile generale de competență aduc o umbră de îndoială asupra imparțialității instanței. Prin urmare, legiuitorul trebuie să creeze justițiabililor o previzibilitate a procedurilor judiciare, prin oferirea garanțiilor necesare încă de la debutul procesului civil, întrucât înfăptuirea justiției nu se realizează doar prin aplicarea acelor dispoziții care au înrăurire asupra fondului cauzei și care determină pronunțarea unei anumite soluții, ci și prin aplicarea întregului cadru procedural incident în cauza dedusă judecătii, care comportă legături evidente cu înfăptuirea actului de justiție. De altfel, Curtea reține că viziunea de ansamblu a Codului de procedură civilă urmărește acordarea justițiabililor a accesului la mijloace și forme procedurale mai simple și accesibile, în schimb caracterul restrictiv al dispoziției legale criticate nu corespunde acestei concepții.

41. Curtea mai reține faptul că art. 47 din Codul de procedură francez completat prin art. 3 din Decretul nr. 2017—891 din 6 mai 2017, care a reprezentat sursa de inspirație a legiuitorului român la redactarea dispozițiilor art. 127 din Codul de procedură civilă, prevede că *„În cazul în care un magistrat sau un auxiliar al justiției este parte dintr-un litigiu ce ține de competența unei instanțe în circumscripția căreia acesta își desfășoară activitatea, reclamantul poate sesiza o instanță situată într-o circumscripție învecinată.*

Pârâul sau părțile la recurs pot solicita trimiterea cauzei la o instanță aleasă în aceleași condiții. Sub sancțiunea inadmisibilității, cererea se prezintă imediat ce autorului acesteia i se aduce la cunoștință cauza trimiterii.”

42. Având în vedere cele de mai sus, Curtea reține că dispozițiile art. 127 alin. (1) din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale, încălcând principiul imparțialității justiției cuprins în art. 124 alin. (2) și, implicit, dreptul la un proces echitabil prevăzut de art. 21 alin. (3) din Constituție, prin limitarea pe care o operează prin sintagma *„instanței la care își desfășoară activitatea”* din cuprinsul lor.

43. În continuare, art. 31 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 prevede că, *„În caz de admitere a excepției, Curtea se va pronunța și asupra constituționalității altor prevederi din actul atacat, de care, în mod necesar și evident, nu pot fi dissociate prevederile menționate în sesizare”.*

44. Față de prevederile legale citate rezultă că, în cadrul excepției de neconstituționalitate, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității dispozițiilor legale cu privire la care a fost sesizată prin încheierea instanței de judecată. În ipoteza în care admite excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor cu privire la care a fost sesizată, Curtea își poate extinde controlul și asupra altor dispoziții din același act normativ, cu condiția ca acestea din urmă să nu poată fi dissociate de prevederile ce formează obiectul sesizării.

45. Prin urmare, Curtea constată că este necesară extinderea controlului de constituționalitate și asupra dispozițiilor art. 127 alin. (2) din Codul de procedură civilă, având în vedere că acest text de lege, care reglementează competența facultativă pentru situația în care judecătorul este parte pârâtă în litigiu, nu poate fi dissociat, sub aspectul determinării instanței, de norma procesuală constatată ca fiind neconstituțională.

46. Drept consecință a constatării neconstituționalității sintagmei *„de competența instanței la care își desfășoară activitatea”* din cuprinsul dispozițiilor art. 127 alin. (1) din Codul de procedură civilă se impune constatarea neconstituționalității și a sintagmei *„care își desfășoară activitatea la instanța competentă să judece cauza”* din cuprinsul art. 127 alin. (2) din Codul de procedură civilă, întrucât, pentru aceleași considerente, și aceasta din urmă este de natură a aduce

atingere principiului imparțialității justiției cuprins în art. 124 alin. (2) și, implicit, dreptului la un proces echitabil prevăzut de art. 21 alin. (3) din Constituție.

47. În continuare, Curtea reține că, prin aplicarea dispozițiilor art. 127 alin. (2) din Codul de procedură civilă doar ipotezei judecătorului care are calitatea de pârât, și nu și la ipoteza la care instanța de judecată ar avea această calitate, dispozițiile legale nu își ating scopul pentru care au fost reglementate. Legiuitorul a prevăzut, în ipoteza alin. (2) al art. 127 din Codul de procedură civilă, că pentru cererea introdusă împotriva unui judecător, procuror, asistent judiciar sau grefier care își desfășoară activitatea la instanța competentă să judece cauza, reclamantul poate sesiza una dintre instanțele judecătorești de același grad aflate în circumscripția oricăreia dintre curțile de apel învecinate cu curtea de apel în a cărei circumscripție se află instanța care ar fi fost competentă, potrivit legii. Caracterul facultativ rezultă din folosirea verbului „poate”, ceea ce duce la concluzia că reclamantul decide dacă să se prevaleze sau nu de această posibilitate, putând renunța la beneficiul acordat de lege. Dar atunci când decide să uzeze de acest beneficiu, apreciind că nu va avea parte de un proces echitabil judecat de o instanță imparțială, legea nu îi poate interzice accesul la acest mecanism pe motiv că partea pârâtă este chiar instanța competentă să îi judece cauza și nu doar un judecător din cadrul acesteia. Legiuitorul a reglementat acest beneficiu în considerarea calității de judecător a părții pârâte, însă, cu atât mai mult cu cât partea pârâtă este chiar instanța de judecată, legea ar trebui să acorde dreptul de opțiune părții reclamante, mai ales că în viziunea legiuitorului exercitarea unei acțiuni de competență de soluționare a instanței la care acesta își desfășoară activitatea este de natură să nască suspiciuni în privința modului de soluționare a litigiului tocmai de colegii acestuia.

48. În acest context, Curtea reține că, potrivit art. 1 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, puterea judecătorească se exercită de Înalta Curte de Casație și Justiție și de celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege. Prin urmare, puterea

judecătorească se circumscrie activității instanțelor judecătorești desfășurate de către judecătorii care alcătuiesc aceste instanțe.

49. Având în vedere circumstanțele cauzei, Curtea constată că există elemente obiective care conduc în mod întemeiat la îndoieli cu privire la imparțialitatea judecătorului, întrucât instanța din care face parte cumulează competența jurisdicțională cu calitatea de parte în proces. Curtea reține că, în urma constatării neconstituționalității sintagmelor menționate la paragraful 46 al prezentei decizii, noua formulă a textului art. 127 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă se bucură în continuare de prezumția de constituționalitate, permițând, în mod rezonabil, calificarea noțiunii de judecător ca fiind una *sui generis*, aceasta cuprinzând atât judecătorul — *stricto sensu*, cât și instanța de judecată — *lato sensu*. În aceste condiții, Curtea reține că noțiunea de judecător privită *stricto sensu* din cuprinsul dispozițiilor legale criticate are un caracter restrictiv și nu corespunde cerințelor de imparțialitate obiectivă a instanțelor.

50. Prin urmare, Curtea reține că dispozițiile art. 127 alin. (2) din Codul de procedură civilă, în interpretarea restrictivă, încalcă principiul imparțialității justiției cuprins în art. 124 alin. (2) și, implicit, dreptul la un proces echitabil prevăzut de art. 21 alin. (3) din Constituție.

51. Și în acest caz, în mod simetric constatării neconstituționalității dispozițiilor art. 127 alin. (1) din Codul de procedură civilă cu privire la conținutul constituțional al normei menționate, Curtea își extinde controlul, potrivit art. 31 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 la art. 127 alin. (1) din Codul de procedură civilă sub aspectul sensului constituțional al acestuia. Astfel, Curtea reține că noțiunea de „judecător” din cuprinsul art. 127 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă își găsește un sens constituțional numai în măsura în care aceasta vizează și instanța de judecată, astfel încât competența facultativă urmează a se aplica și în ipoteza în care instanța de judecată are calitatea de reclamant sau de pârât, după caz.

52. Având în vedere circumstanțele cauzei, Curtea reține că permiterea cumulului competenței jurisdicționale cu calitatea de parte în proces reprezintă un element obiectiv care conduce în mod întemeiat la îndoieli cu privire la imparțialitatea instanței, contrar art. 21 alin. (3) și art. 124 alin. (2) din Constituție.

53. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Laura Ileana Gal, Florin Dănuț Ciucaș și Societatea Bihor Media — S.R.L. din Oradea în Dosarul nr. 17.133/271/2015 al Judecătoriei Oradea — Secția civilă și constată că sintagma „*de competența instanței la care își desfășoară activitatea*” din cuprinsul art. 127 alin. (1) din Codul de procedură civilă, precum și sintagma „*care își desfășoară activitatea la instanța competentă să judece cauza*” din cuprinsul art. 127 alin. (2) din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale.

2. Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Baroul Vâlcea în Dosarul nr. 30.098/3/2014/a1 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 127 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în măsura în care privesc și instanța de judecată în calitate de parte reclamantă/pârâtă.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, Judecătoriei Oradea — Secția civilă și Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința din data de 26 aprilie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MEDIULUI

ORDIN privind aprobarea Planului de management și Regulamentului Rezervației Pietrele Roșii de la Tulgheș

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 101.361/AC din 18.05.2018 al Direcției biodiversitate,

ținând cont de Decizia etapei de încadrare nr. 425 din 15.01.2013 și Adresa Agenției pentru Protecția Mediului Harghita nr. 1.425 din 10.02.2016, Avizul Agenției Naționale pentru Aree Naturale Protejate nr. 1.064 din 11.09.2017, Avizul Ministerului Culturii și Identității Naționale nr. 1.618 din 8.03.2018, Adresa Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale nr. 162.000 din 24.04.2018, Adresa Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice nr. 52.018 din 25.04.2018 și Adresa Ministerului Apelor și Pădurilor nr. 5.813 din 19.04.2018,

în temeiul prevederilor art. 21 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 19/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului și pentru modificarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul mediului, emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Planul de management al Rezervației Pietrele Roșii de la Tulgheș, prevăzut în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă Regulamentul Rezervației Pietrele Roșii de la Tulgheș, prevăzut în anexa nr. 2.

Art. 3. — Anexele nr. 1 și 2*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Viceprim-ministru, ministrul mediului,

Grațiana-Leocadia Gavrilescu

București, 18 iunie 2018.

Nr. 587.

*) Anexele nr. 1 și 2 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 638 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 095033